

Xã hội

Đổi Mới: Chuyện Phải Đạo Chính Trị

Vũ Linh

... để chỉ một nam hay nữ sinh viên, không được gọi là he hay she, phải dùng “ze”...

* Nhà trường và nhà thờ cùng bịt miệng *

Cách đây rất lâu, có cảm tưởng như gần cả thế kỷ, một chính khách trước đó tàng hình, không ai biết, không ai nghe, không ai nhìn thấy, dĩ nhiên không kể vợ con ông, bất thành linh nhảy ra sân khấu chính trị Mỹ, chê bai đủ điều về gia tài của ông tiền nhiệm, rồi hùng hổ hứa hẹn sẽ thay đổi hết, “quý vị hy vọng đi, tôi sẽ thay đổi hết!”.

Dân Mỹ ôm chầm lấy giấc mộng thay đổi và bầu cho ông làm tổng thống, về nhà hí hửng cúng ly ăn mừng, rồi thấp nhang chờ và hy vọng.

Thật ra dân Mỹ cũng không dễ tin như trẻ con tin ông già Nô-En đâu. Họ không bỏ phiếu ào ào cho ông già Nô-En Obama chỉ vì những lời hứa mát tai không đâu. Mà họ bỏ phiếu cho hả giận để chống ông cao bồi Bush.

Cái gia tài của ông cao bồi này để lại phải là siêu chuyên gia chính trị ngòi phân tích lý chỉ tới bạc đầu thì mới thấy có điểm coi được, chứ như dân Mỹ trong tuần bận kiếm cơm, cuối tuần thì bận cá độ phút-bôn, chỉ nhìn lơ rờ sơ qua thì quả đúng là thảm họa, nhất là trong năm cuối cùng của nhiệm kỳ hai, khi ông bận lo đi xin tiền xây thư viện lưu danh muôn thuở.

Kinh tế thì cả chục triệu nhà bị ộp, mấy nhà băng lớn nhất sập tiệm qua đêm, cả ba hãng xe chuẩn bị khai băng-cà-rụp. Chính trị thì loay hoay để đảng ta mất cả thượng viện lẫn hạ viện vào tay đối lập. Đối ngoại thì sa lầy không phải trong một cuộc chiến không, mà

kết cứng trong hai cuộc chiến lộn. Đánh Afghanistan chưa xong, bắt Bin Laden chưa được, mà đã lo đánh Iraq luôn.

Trong cái thời buổi ném giấy vào quốc trưởng vẫn không bị tru di tam tộc thì dĩ nhiên ai cũng hồ hởi chửi rửa, và công khai cầu mong ngày ông cao bồi về hưu cho rồi. Để ta có dịp kiếm người khác làm “đầy tớ” cho ta.

Gọi là “đầy tớ” vậy chứ mấy ông bà chính khách đánh nhau đập mày đập mặt để dành làm đầy tớ đấy.

Quý vị không cần nhìn xa, chỉ cần liếc qua cái bãi chính trường hiện nay - một rừng rác vĩ đại - vậy mà vẫn có tới hai chục ông bà tranh nhau hy sinh ra làm đầy tớ quét dọn cho chúng ta. Ông bà nào cũng thề trăng hẹn biển, hứa làm đầy tớ giỏi nhất, hay nhất, lau chùi dọn dẹp nhà cửa, đất nước sạch sẽ nhất.

Bầu người lãnh đạo ngày nay chỉ có nghĩa là tìm người nào hứa giỏi nhất thôi, chứ còn cái việc quản lý đất nước thì làm sao ai biết được ai đủ tài cán nếu chưa có dịp thử lửa?

Ông bà nào cũng hứa lung tung, biết lựa ai? Thôi thì chọn cái ông hứa kinh hồn nhất, hay mát tai nhất, tức là cái ông hùng dũng hứa sẽ hạ cả thủy triều. Cho dù ai cũng biết thủy triều ngày nào cũng... tự hạ, không cần phép màu của Đấng Tiên Tri nào hết.

Ông này hứa sẽ thay đổi hết, sau đó ta có quyền hy vọng cái mới sẽ tốt đẹp hơn. Chẳng bao lâu sau, cái hy vọng đã lớn lại càng phình ra to hơn nữa khi ông già Nô-En biến thành ông già Nô-Ben.

Xấp xỉ bảy năm qua, có gì thay đổi? Tùy dưới khía cạnh nào thôi.

Những chuyện không thay đổi thì không ít, nhưng toàn là “chiêng nhỏ”, trong khi những chuyện thay đổi mới thực sự là ghê gớm.

Đại khái, những thay đổi “nhỏ” không nên quá chú tâm bao gồm chuyện lát nhất như khủng bố vẫn còn đó, lại còn chiếm cả nửa Trung Đông; kinh tế vẫn èo uột với tỷ lệ tăng trưởng đâu một hai phần trăm gì đó - tuy có còn hơn không; thị trường chứng khoán lên voi xuống chó chẳng ai biết đâu mà mò; Mỹ trắng Mỹ đen vẫn giết nhau; di dân lậu vẫn tràn vào xứ; Nga hùng hổ biểu dương sức mạnh tại Trung Đông; Tàu vẫn bận xây phi đạo tại Trường Sa...

Nhưng toàn là “chiêng nhỏ” thôi. Chẳng qua đều là chuyện thời sự, thế sự, đến rồi đi, có gì quan trọng?

Cái quan trọng là những chuyện văn hóa, xử thế con người, đạo đức, tôn giáo, v.v. vì những chuyện đó mới mang tính đòi hỏi thực sự, thay đổi toàn diện cách “tư duy”, sẽ tác động đến cách sống của con người trong không biết bao thế hệ tới.

Trong vài năm qua, ta đã chứng kiến một cuộc cách mạng văn hóa vĩ đại tại xứ Mỹ này, cho dù không đẫm máu như cách mạng văn hóa của bác Mao.

Một luồng tư tưởng mới đang lan tràn qua đất nước này. Tất cả bàn dân thiên hạ đều phải triệt để tuân thủ “tư duy” mới, một cách triệt để và thành tâm. Nhân dịp năm mới, kẻ viết này xin trình bày cùng quý độc giả cái hệ tư tưởng mới qua vài thí dụ cụ thể và điển hình, dễ hiểu nhất, hy vọng sẽ giúp quý vị giữ đúng phép tắc để khỏi bị chê cười là hủ lậu hay chửi rửa là ngoan cố.

* * *

Cuộc cách mạng văn hóa “long trời lở đất” mà ngôn ngữ “hiện đại” gọi là “nổi cộm” chính là cuộc cách mạng của... “phải đạo chính trị”.

Cái cụm từ này do tác giả “sáng chế” ra để dịch cụm từ Mỹ “political correctness”, không biết có chính xác không, nếu có độc giả nào uyên bác về tiếng Việt muốn sửa cho chính xác hơn thì tại hạ xin lãnh giáo.

Phải đạo chính trị ở đây mang ý nghĩa hợp với trào lưu tư duy mới, tư tưởng chính trị thời thượng, hợp với tư tưởng mà mấy ông Tây gọi là “à la mode”, tức là hợp thời trang. Ngôn ngữ đại tài hiện đại gọi là “tư duy mô-đen”!

Thời trang chính trị, giống như thời trang quần áo, thay đổi như cơm bữa. Nhưng thời trang quần áo thì ít khắt khe hơn. Nếu như quý vị mặc bộ quần áo hết hợp thời trang thì cả làng sẽ dòm ngó, chê bai như... anh nhà quê, cười lên sau lưng quý vị, ngoài ra không có hậu quả gì tai hại hơn. Như một ông ca sĩ hay “em xi” đến tuổi cổ lai hy mà vẫn nhuộm tóc đen láy, chải tét ruồi đậu là trượt chân, vẫn chưa chịu nhuộm tóc vàng chải thẳng lên trời như mấy anh kép Chơi Soong Đông, thì cũng chẳng sao. Hay ông mặc quần dài quá gót giày tới cả chục phân, cũng chẳng bị bắt phải giải nghệ.

Nhưng thời trang chính trị thì kinh khủng hơn nhiều. Vi phạm chuyện phải đạo chính trị thì... nhẹ thì bị xỉ vả, chửi bới trên báo, trên tv, nặng thì mất job, tiêu sự nghiệp. Công trình cây cuốc cả đời tiêu tan thành mây khói chỉ qua một câu nói.

Đây là bằng chứng:

Cách đây không lâu, ông tỷ phú già chủ một đội bóng rổ của Los Angeles đi ăn “phở” với cô đào nhí. Cô này có gian ý, tính chuyện khiêu khích ông già, thu thanh trận cãi nhau,

hy vọng bắt địa được thêm tí ti mặc dù đã kiếm được bộn bạc rồi. Khi ông già được bà đào nhí tâm sự có cặp tay với một người anh cầu thủ bóng rổ da đen trẻ, thì dĩ nhiên cụ tỷ phú lên cơn ghen trách cô này đã qua lại với “tụi nó” (these people), ý muốn nói “tụi da đen”. Một cụ già đã qua cái ải cổ lai hy từ cả chục năm rồi, mà thấy cô đào nhí cặp với một anh thanh niên trẻ tuổi, cao ráo, đẹp trai, chưa bao giờ cần viagra, không lên cơn ghen mới là lạ. Cô đào nhí thu âm được câu nói khó nghe này, nhưng có lẽ tổng tiền không được, nên tung mẫu băng thu thanh ra cho báo chí đăng chơi. Thế là một làn sóng “phải đạo chính trị” nổi lên như sóng thần tsunami. Bắt quả tang tay da trắng già này kỳ thị da đen!

Thời buổi một ông da đen làm tổng thống mà còn dám kỳ thị da đen, quả là to gan, đáng bị trời đánh.

Trời chưa đánh thì truyền thông phe ta đã đánh rồi. Không ai cần biết chuyện cô đào nhí là da đen, cũng chẳng ai thèm nghĩ đến chuyện cô này có gian ý, lén thu thanh cuộc cãi vã tay đôi giữa hai người, để tổng tiền rồi phổ biến cho cả thế giới biết.

Tổng cuộc bóng rổ NBA xanh mặt, sợ bị đánh lây vì tất cả các chủ đội bóng rổ đều là mấy ông tỷ phú da trắng trong khi hầu hết các cầu thủ là da đen. Vội vã trừng phạt không cho ông tham gia vào mọi sinh hoạt của đội bóng rổ, cho dù đây là đội của ông 100%, ép ông phải bán đội bóng rổ luôn.

Tiêu tan sự nghiệp. Đó là việc “phải đạo” về màu da.

(Xin mở ngoặc: câu chuyện này cũng có điểm “ngoại vi” đáng lưu ý: một bài học cho các “bò già thích gặm cỏ non”, không bị đèo tiền cũng bị tổng tiền, Mỹ hay Việt ty nạn cũng không thoát quy luật này.)

Nhưng bây giờ thì chuyện “phải đạo” đã lan ra ngoài xung đột màu da, nhiễm qua tôn giáo, nhất là khi đụng vào Hồi giáo.

Trong vụ 9/11, cả thế giới biết đó là hành động khủng bố Hồi giáo. Nhưng TT Bush dĩ nhiên đã mau mắn “nói cho rõ” là nước Mỹ không chống Hồi giáo, chỉ đánh những tên khủng bố Hồi giáo quá khích thôi. Nghe cũng phải thôi.

Nhưng TT Obama cảm thấy chưa đủ, sợ mấy anh khủng bố chưa vừa ý, tiếp tục đánh Mỹ nữa. Vừa nhậm chức, ông đi ngay qua Thổ Nhĩ Kỳ và Ai Cập, là những nơi có nhiều ông bà Hồi giáo lắng tai nghe nhất Trung Đông để xin lỗi và hứa kính trọng Hồi giáo. Vẫn cảm thấy chưa đủ, ông ra lệnh cấm không được dùng cụm từ “khủng bố Hồi giáo” luôn.

Khi một anh thiếu tá Hồi giáo trong quân đội Mỹ vác súng bắn hàng loạt các chiến hữu, miệng hô “Allah Vĩ Đại”, Nhà Nước Obama xếp loại vụ án này là “bạo động sở làm” (workplace violence).

Mới đây nhất, một anh học sinh tên là Ahmed Mohamed, chế ra một cái đồng hồ, mang vào trường khoe. Cái đồng hồ đó không giống bất cứ đồng hồ nào khác. Nó là một tấm “computer board” màu xanh lá cây, với chỉ chút những nút hàn chì, và chẳng chịt dây xanh đỏ, nối qua cái hộp điện tử nhỏ với số phút và giờ bằng điện màu đỏ chớp chớp, kêu bíp bíp. Bất cứ ai đã coi những phim Mỹ kiểu như loạt phim truyền hình “24” thì khi nhìn thấy “đồng hồ” của anh Ahmed sẽ tông cửa chạy thực mạng để tránh bom nổ chậm ngay.

Bà giáo hết hồn, gọi cảnh sát đến còng tay mang anh nhóc và cái đồng hồ đi kiểm tra. Dĩ nhiên anh được thả ra tuy bị treo giò mấy ngày vì gây náo loạn trong trường, cho dù là chuyện náo loạn là vì bà giáo la hoảng và gọi cảnh sát.

Chuyện chẳng ra gì, nhưng vi phạm “phải đạo chính trị” nghiêm trọng vì anh học trò này là Ả-Rập, thuộc loại bất khả xâm phạm trong chính sách vượt ve Hồi giáo và Ả-Rập với hy vọng đại cường Cờ Hoa được tha mạng. Thế là truyền thông phe ta làm rùm beng. TT Obama mau mắn mời anh nhóc này đến viếng thăm Tòa Bạch Ốc, trình trọng đón như đón người hùng của thế kỷ, và ca tụng anh là một thiên tài. Facebook và Twitter vội vã mời anh vào làm việc, mặc dù anh chỉ mới 14 tuổi. Báo cả nước làm rùm beng, xi và sự ngu dốt của cái bà giáo dám đụng vào cái anh nhóc mang tên của Đấng Tiên Tri Mohamed.

Nhưng chỉ có đúng một mẫu tin ba dòng trên Yahoo ghi nhận là sau đó, người ta khám phá ra anh nhóc này chẳng chế tạo gì hết. Anh chỉ mua một cái đồng hồ báo thức bình thường, mang về gỡ ra, ráp lại trong cái hộp cạc-tông mang vào trường lấy le với bạn chơi, không ngờ là trở thành thiên tài của thế kỷ. Truyền thông diễn giải “thưa quý vị, đồng hồ không phải là vấn đề, Ahmed Mohamed bị bà giáo nghi ngờ và cảnh sát bắt vì cái tên Ả-Rập mới là chuyện quan trọng”. (Cập nhật: anh nhóc này và cả gia đình đã dọn qua sống tại Qatar “để tránh bị kỳ thị tại Mỹ”, theo lời giải thích của ông bố và đưa đơn kiện đề đòi 150 triệu đô!)

Một anh nhóc khác, Josh Welch, mới bảy tuổi, dùng chất dẻo nắn hình một cái súng lục thô thiển, mang vào trường dơ lên nhắm bắn một cậu bạn nhỏ miệng hô “đùng đùng” chơi. Quý vị có thể tưởng tượng cái súng nắn bởi anh nhóc bảy tuổi nó như thế nào. Chuyện trẻ con vớ vẩn? Không, nhà trường lập tức đuổi anh nhóc này vì cái tội đã “mang vũ khí vào làm náo loạn trường”. Truyền thông không báo nào thanh minh thanh nga bênh vực anh nhóc, mà trái lại, xúm vào xi và bố mẹ đã không biết dạy con, dung túng cho cái văn hóa cao bồi đó. TT Obama không đả động gì về chuyện này, và dĩ nhiên

không mời anh nhóc bị oan này vào thăm Tòa Bạch Ốc. Truyền thông lại biện giải. Cây súng giả không phải là vấn đề. Văn hóa xài súng mới là chuyện quan trọng đáng nói.

Sự thật là gì? Anh nhóc Welch là da trắng theo Thiên Chúa giáo. Không phải là đối tượng đáng nịnh như anh Ahmed là Ả-Rập theo đạo Hồi.

Đi xa hơn nữa, phải đạo chính trị đòi hỏi tìm cách giảm thiểu ảnh hưởng của Thiên Chúa giáo, không phải vì Thiên Chúa giáo là cái gì xấu xa, mà để tránh chuyện gọi là “đôi xử không công bằng giữa các tôn giáo”, “tuyên truyền quá mức” cho cái đạo này.

Mấy cái cảnh Chúa sinh ra đời trung bày trong dịp Giáng Sinh đã bị cấm từ lâu rồi, khỏi bàn nữa.

Bây giờ người ta bàn đến chuyện xóa bỏ những gì khác dính dáng đến Thiên Chúa giáo. Chưa biết chừng nào thiên hạ sẽ bàn chuyện bỏ ngày nghỉ lễ Giáng Sinh hàng năm. Nếu chuyện này xảy ra, kẻ viết này trộm đề nghị ai muốn tôn vinh ngày đó và nghỉ ở nhà cứ việc nghỉ, người nào chống việc nghỉ lễ Giáng Sinh có quyền vẫn đi làm như thường. Ai đồng ý xin giơ tay!

Tại trường College of Coastal Georgia, một cô bé tiểu học bị nhảy mũi - hắt xì hơi - cô bạn ngồi bên cạnh nói “bless you”. Đại ý nguồn gốc câu này cũng hơi dị đoan và khôi hài. Mỗi lần nhảy mũi là hơi thở và nhịp tim bị gián đoạn. Theo truyền thống tín ngưỡng xưa xưa gì đó, mấy người chung quanh đều xúm lại chúc “God bless you”, đại để xin Chúa ban phước cho khỏi chết. Cái ý nghĩa dị đoan này đã biến mất từ lâu lắm rồi vì cả tỷ người hắt xì hơi mà không cầu xin Chúa tha mạng, vẫn sống nhăn. Nhưng cái “bless you” thì vẫn tồn tại. Ngay cả dân tỵ nạn qua đây cũng học được cái phép phải nói “bless you” ngay, không chúc “bless you” là y chang bị nhìn chằm chặp như một người tuyệt đối bất lịch sự, chắc mới từ rừng rậm đến xứ văn minh. Chẳng ăn nhập gì với tôn giáo.

Ấy vậy mà cái ông giáo sư Leon Gardner, có bằng tiến sĩ Mỹ chứ không phải tiến sĩ Xã nghĩa, nghe thấy câu “bless you” đã treo giò cô bé, đuổi ra khỏi lớp ngay, còn trừ điểm trong bài thi. Vì cái tội mang tôn giáo vào học đường! Mà quái lạ thay, đây không phải là chuyện hy hữu, có một không hai, mà báo đăng đã có ít ra là hai ba trường hợp tương tự đã xảy ra tại vài trường khác.

Bình đẳng tôn giáo là điều cũng đúng thôi. Nhưng hình như đi đến mức lố bịch chỉ có mấy ông giáo sư cấp tiến rảnh hơi mới nghĩ ra được.

Phải đạo chính trị về tôn giáo cũng bắt đầu lan qua thể thao. Tại một trường trung học, một anh quarterback của bóng bầu dục football Mỹ ôm banh chạy hơn 70 yards vượt qua lần mức đối phương được “touchdown”, mừng quá vì là chuyện hy hữu hầu như chẳng

bao giờ xảy ra, quỳ xuống “Tạ ơn Chúa”. Thế là bị trọng tài phạt vì tội “hành xử không theo tinh thần thể thao” (unsportman-like conduct).

Tại một trường trung học khác ở tiểu bang Washington, ông bầu sau một trận đánh thắng đã lầm bầm vài câu kinh tạ ơn Chúa. Ông liền bị cấm không được đọc kinh, hay quỳ gối hay cúi đầu, chỉ được làm những hành động này trong phòng riêng một mình, không được để cho bất cứ một học sinh nào nhìn thấy. Làm như thể quỳ gối, cúi đầu đọc kinh đã trở thành một cử chỉ xúc phạm thuần phong mỹ tục, tác hại kinh khủng trên đầu óc các học sinh ngây thơ vô tội vậy. Ông bầu này phản đối và bị treo giò ngay.

Tinh thần thể thao theo tư duy phải đạo chính trị là không được cầu khẩn hay tạ ơn Chúa Phật gì hết. Nhưng chắc cầu Đấng Allah thì không bị rắc rối.

Có điều đáng nói nữa là không thấy ai đã động gì đến Phật giáo. Khi công ty quần áo Buddha Jeans tung ra một quần cao bồi có hình Đức Phật Di Lạc làm biểu tượng, gắn ở cái túi sau đít quần, ngồi xuống tức là ngồi lên hình Đức Phật, không thấy có ai lên tiếng phản đối hay than phiền là xúc phạm đạo Phật.

Từ tôn giáo, chuyện phải đạo được chuyển qua vấn đề đồng tính.

Cách đây không lâu, đồng tính bị coi như một thứ bệnh, không bệnh thân xác thì cũng là bệnh đầu óc. Nhưng đó là chuyện xa xưa. Thời buổi văn minh ngày nay, đồng tính không còn bị coi là bệnh nữa. Những nghiên cứu khoa học cho thấy đó là chuyện... trời sinh, từ trong “din” (gene), không phải là một cái tội hay lỗi gì của người đồng tính. Do đó, phải đối xử công bằng, hơn thế nữa, tôn trọng họ. Cũng đúng, không sai. Họ yêu hay ghét ai cũng là chuyện cá nhân, chẳng có gì phải chui vào phòng rình rập họ rồi có ý kiến này nọ.

Rồi từ chấp nhận đồng tính đi đến chấp nhận hôn nhân đồng tính thì cũng chỉ là vấn đề ngày tháng thôi. Thiên hạ sẽ điên đầu không còn biết ai là chồng, ai là vợ nữa. Những câu nói kiểu “his husband” hay “her wife” riết rồi nghe cũng quen thôi. Rồi cũng sẽ tới chuyện... con cái và bố mẹ, quan hệ gia đình.

Trong tư tưởng tiến bộ mới, sẽ không còn “bố” hay “mẹ” nữa. Đại khái, tất cả các giấy tờ hành chánh gì đó đều sẽ phải bị sửa đổi để không còn ghi father hay mother nữa, mà chỉ còn ghi “parent 1”, “parent 2”. Ai là 1, ai là 2, thì chắc phải... đánh tù tù! Kẻ viết này cũng hết biết phải dịch ra tiếng Việt làm sao cho nó... phải đạo!

Mai một, mấy đứa trẻ lớn lên sẽ có... hai bố mà không mẹ, hay hai mẹ mà không bố. Nếu chúng rỗi trí thì... ráng mà giải thích thôi. Đại khái nếu trẻ con hay hỏi những câu hỏi dăm dớ khó trả lời, kiểu như chúng hỏi hai ông bố “mẹ của con đâu?”, hay hỏi hai bà mẹ “bố của con đâu?” thì sẽ trả lời như thế nào?

Mùa thu vừa qua, Đức Giáo Hoàng viếng thăm nước Mỹ. Tòa Bạch Ốc mở đại yến khoản đãi. Trên bàn khách danh dự là vài anh chị đồng tính cùng với một mục sư đồng tính công khai, chuyên môn xi và Giáo Hội là hủ lậu. Ý đồ là chụp hình Đức Giáo Hoàng ngồi chung với những người này, để tạo cảm tưởng là đồng tính đã được Đức Giáo Hoàng mặc nhiên chấp nhận. Nhưng Vatican nhìn rõ mưu đồ nên đã nhân mạnh với Nhà Trắng tuyệt đối không được chụp hình kiểu đó. Đức Giáo Hoàng là người có tinh thần cấp tiến rất cao, nhưng chưa đến độ muốn nhìn nhận đồng tính. Câu chuyện chỉ phô trương ra hình ảnh một tổng thống tuy rất phải đạo chính trị, nhưng không tể nhị lắm nếu không muốn nói là cố tình mách mung muốn khêu chân Đức Giáo Hoàng.

Tại tiểu bang Michigan, là tiểu bang có nhiều cử tri Á-Rập và Hồi giáo nhất nước Mỹ, có một anh nhà báo hơi gàn, mở cuộc điều tra, đi vào mấy tiệm bánh của dân Hồi giáo, đặt bánh cưới. Chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra. Cho đến khi anh yêu cầu gắn trên chóp cái bánh hai anh đồng tính ôm nhau, thay vì cô dâu chú rể như bình thường, thì mấy tiệm bánh từ chối không bán nữa. Chuyện “kỳ thi đồng tính này” chẳng thấy truyền thông lên tiếng gì hết. Hội đồng thành phố cũng im rờ.

Chả bù tại Colorado, một tiệm bánh không nhận đặt bánh cho một đám cưới đồng tính bị đánh tả tơi. Chủ tiệm viện cớ theo Thiên Chúa giáo, vì lý do tôn giáo không thể dính líu tới chuyện đàn ông lấy con trai. Bị thành phố phạt tiền tới đóng cửa tiệm luôn. Và truyền thông xúm lại bẽ hội đồng.

Hai hành động giống hệt, nhưng phản ứng hoàn toàn khác, tại sao?

Tại Michigan, mấy anh đồng tính bị lép vế so với mấy anh Hồi. Chỉ vì cử tri Hồi giáo nhiều hơn số dân đồng tính gấp bội.

Chưa hết. Cái đà phải đạo chính trị trong vấn đề này lại còn đi luôn tới chuyện... chuyển giới, mổ xẻ để thay đổi giới tính, từ đàn ông qua đàn bà, và từ đàn bà qua đàn ông. Cái chuyện chuyển đổi giới tính đã biến thành một thứ quyền thiêng liêng, thuộc loại “nhân quyền quan trọng nhất của loài người tiến bộ”, phải triệt để tôn trọng.

Anh lính Bradley Manning, thủ phạm vụ xì cả vạ email bí mật quốc phòng cho Wikileaks, mới đây đã quyết định chuyển giới, muốn mổ và chích hormones để chuyển qua đàn bà. Anh ta đang bóc lịch - 35 năm - do đó chi phí chuyển giới, anh ta đòi Nhà Nước phải trả. Và đúng theo... phải đạo chính trị, tôn trọng “nhân quyền” của anh ta, Bộ Quốc Phòng của TT Obama chấp thuận cho anh đổi giới, và sẽ trả tất cả mọi chi phí liên hệ, từ mổ xẻ cắt những gì không cần thiết đến cung cấp thuốc hormones đàn bà giúp nở nang những chỗ... cần thiết. Dĩ nhiên trả bằng tiền thuế của quý vị và kẻ hèn này mà chẳng cần hỏi ý kiến trước. Tất cả hồ sơ lý lịch cũng sẽ được sửa đổi để ghi nhận đây là nữ tù Chelsea Manning, tên mới mà anh ta – xin lỗi, chị ta - đã lựa.

Anh lực sĩ điền kinh Bruce Jenner đã từng chiếm nhiều huy chương tại Thế vận hội 1976, có vợ và hai con đầy đủ, bất thành tình muốn đổi qua đàn bà. Đi mổ xẻ, cắt phần “không cần thiết”, bơm ngực, đổi tên là Caitlyn (!) Jenner. Thây kệ, anh làm gì là chuyện của anh ta – hay chị ta! Nhưng cái vợ vẫn là một tổ chức chuyên tặng giải thể thao là ESPY với và trao giải thưởng “Can Đảm Nhất” cho chị ta. Can đảm ở điểm nào? Dám cắt bỏ cái phần quan yếu nhất?

Tại một trường trung học ở Missouri, một anh học sinh 17 tuổi lấy tên con gái là Lila Perry, tự cho mình là con gái, mặc dù thân thể, mặt mũi, và tất cả các... bộ phận trên cơ thể đều 100% đực rựa. Rồi nhất định đòi dùng phòng tắm của nữ sinh, mặc dù đây là phòng tắm tập thể cho nữ sinh tắm chung. Nhà trường bèn xây một phòng tắm đặc biệt riêng cho một mình anh để anh ta khỏi phải tắm chung với mấy thằng bạn đực rựa, nhưng anh ta nhất định không chịu, cho là nhà trường như vậy vẫn chưa công nhận quyền của anh muốn được là đàn bà trọn vẹn, không kỳ thị. Nhà trường, cho phải đạo chính trị, tôn trọng đòi hỏi của anh, cho anh vào phòng tắm của nữ sinh. Thế là các nữ sinh nhảy nhồm lên phản đối, cả cha mẹ cũng xuống đường biểu tình chống nhà trường.

Nhà trường bối rối nghệt mặt không biết phải làm gì cho phải đạo.

Chỉ có cái xứ Mỹ quái gở này mới có những chuyện quái lạ như vậy. Kẻ viết này đề nghị cho anh học sinh này lựa chọn, một là vô bệnh viện tâm thần, hai là chịu bị thiến như thái giám rồi sẽ được vào phòng tắm nữ! Bảo đảm anh này sẽ tỉnh ngộ ngay.

Vẫn chưa hết. Bây giờ người ta còn nghĩ đến chuyện giới tính được quyết định bởi “tư duy” chứ không phải theo hình thể thân xác nữa.

Mới đây, đại học Knoxville của Tennessee khuyến cáo không được dùng các danh từ “he” hay “she” để chỉ một nam hay nữ sinh viên, mà phải dùng “ze” để chỉ tất cả mọi người, tránh được chuyện kỳ thị nam nữ và tránh gây bối rối cho những người đổi giới tính, không biết mình là nam hay nữ nữa. Theo khuyến cáo, thì không ai có thể bị phân loại nam hay nữ theo “hình dáng thân thể” (physical appearance), mà phải theo ý thích của người đó.

Ví dụ tôi là đàn ông 100% nhưng muốn được coi là đàn bà, lấy tên đàn bà thì phải coi tôi là đàn bà! Phải tôn trọng “nhân quyền” của tôi, quyền lựa chọn của tôi! Khi chào một người, phải hỏi trước người đó muốn nghe “chào ông” hay “chào bà”, good morning sir hay là good morning maam, tùy ý người đó, không được tự tiện chào bậy!

Kẻ viết này thắc mắc, thế thì gặp một người... nửa nạc nửa mỡ thì chào như thế nào? Thay vì phải gọi là "sir" hay “maam”, thì chẳng lẽ phải gọi là... saam? Hay là gặp ai cũng... Good morning saam cho chắc ăn?!

Hiện nay, đại học California đang soạn thảo một chính sách mới cho trường, trong đó tuyệt đối cấm mọi lời nói và hành động mang tính chất bất khoan dung, Mỹ gọi là intolerance, tức là có đụng chạm đến dân thiểu số, dân đồng tính, dân khác tôn giáo... Đại khái đó là một thứ luật... không khoan dung cho những thái độ không khoan dung! Tiếng Mỹ gọi là no tolerance for intolerance! Không biết quý độc giả có ai để ý thấy cái mâu thuẫn quái lạ của cái luật phải đạo mới này không nhỉ.

Phải đạo chính trị bây giờ cũng bao gồm luôn chuyện bảo vệ môi sinh, thú vật.

Một cô gái tinh nghịch tên là Stephanie Moore, chụp hình đang cười trên lưng một con rùa lớn tại bãi biển Florida. Bức hình được phổ biến lên mạng. Thế là cảnh sát ập vào nhà, còng tay cô, làm biên bản đưa ra tòa vì tội... làm phiền con rùa (disturbing a marine turtle)! Kẻ viết này thề danh dự đây là chuyện báo Mỹ đăng đàng hoàng, không phải do kẻ viết phía ra để bôi bác.

Trong cái thế giới phải đạo quái dị này, người ta tốn bạc tỷ để bảo vệ súc vật, kể cả ruồi, muỗi, sâu bọ... nhân danh bảo vệ môi sinh. Anh ty nạn nào dám ăn món cở tây bảo đảm sẽ đi tù một gông. Đá một con mèo cũng được cho đi bóc lịch ngay.

Nhưng ngược lại, các cô ham vui thì có quyền phá thai tự do, tức là giết thai nhi tùy hỷ. Đụng đến chuyện này là đụng đến nhân quyền của các cô, chồng phụ nữ. Không ai thắc mắc chuyện “nhân quyền” của cái thai nhi dĩ nhiên, vì thai nhi không là người, chẳng là gì hết. Cho dù đã có tay chân, tim óc, tuy chưa phát triển đầy đủ. Vẫn giết được nhân danh nhân quyền của phụ nữ.

Còn biết bao nhiêu chuyện khác không đủ chỗ để đăng trong bài này.

Ôi ba má ơi, phải đạo chính trị theo xu hướng văn minh cấp tiến đến những mức này thì quả là... hết ý! Thiên hạ điên tiết, bầu cho ông Trump là đúng quá rồi còn gì nữa! Bây giờ thì chắc quý vị hiểu rõ tại sao cái ông vịt khùng Donald Trump lại đang được hậu thuẫn quá cỡ như vậy.

Phải chẳng đó chính là kiểu Thay Đổi – Change - mà ứng viên tổng thống Obama đã hứa năm 2007? (Tất niên năm con Dê)

Quý độc giả có thể liên lạc với tác giả để góp ý qua email: Vulinh11@gmail.com. Bài của tác giả được đăng trên Việt Báo mỗi Thứ Ba.

Vũ Linh

Nguồn: Internet E-mail by MD Triều Nguyên chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, December 29, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*